

Angela Davis: «Aquesta és l'era de les dones»

L'activista diu que «el feminisme blanc i burgès és el més representat»

Angela Davis, activista afroamericana nascuda el 26 de gener del 1944 a Alabama, és filòsofa marxista i professora a la Universitat de Califòrnia Santa Cruz. És considerada una de les grans lluitadores pels drets humans i contra la discriminació racial. Va fer la conferència *La revolució d'avui* (<http://www.cccb.org/ca/activitats/fitxa/la-revolucio-avui/227336>) al CCCB (<http://www.cccb.org>) .

En la versió original en anglès:

V?deo: 236929507

1. No vam assolir el socialisme al món però sí que vam descobrir que els processos revolucionaris necessiten ser molt més profunds i complicats.
2. Vam plantejar-nos noves preguntes, per començar, la relació entre el racisme i el capitalisme. Més tard, a principis dels anys 80 vaig començar un llibre, *El marxisme negre* de Cedric Robinson. Va ser un llibre que em va il·luminar: em va permetre entendre que si pressuposem la centralitat no qüestionada d'occident, el seu desenvolupament econòmic, cultural i filosòfic, aleshores les modelitats econòmiques, les històries intel·lectuals, les religions i cultures associades amb Àsia, Àfrica i amb pobles indígenes mai no seran reconegudes com a dimensions reconegudes de la humanitat. El concepte mateix d'humanitat sempre més amagarà una racialització interna i interna, tot tancant per sempre les possibilitats d'una igualtat racial.
3. El capitalisme no existiria sense l'esclavitud, sense la colonització. I encara és important reconèixer el paper cabdal que va jugar l'esclavitud i la colonització en la consolidació de la història del capitalisme. Alguns dels desenvolupaments recents connectats al capitalisme global no poden ser entesos adequadament si la dimensió racial del capitalisme queda ignorada.
4. El terme que utilitza Robinson és capitalisme racial. El capitalisme és racial. És impossible començar a entendre com funciona el cap sense reconèixer que el racisme resideix en la seva arrel. Hem de prendre'ns molt seriosament el fet que les històries de colonialisme i d'esclavitud no poden quedar senzillament relegades a una història del passat.
5. El racisme que subjuga aquestes històries de colonialisme i esclavatge ara s'està reafirmant de manera més forta que mai a Europa però també a Àfrica, Austràlia, Nord Amèrica. El fracàs de tractar la crisi dels refugiats o la crisi de la immigració representa la presència contemporània d'aquestes històries.
6. El canvi revolucionari és impossible mentre els aparells repressors, la policia, les presons i les estructures socials preservin el racisme. Suposo que estic suggerint també que l'imperatiu del progrés de la il·lustració, simbolitzat per l'oest i els països del nord global, que situen Àfrica i altres països al subglobal en desavantatge -aquest imperatiu de sempre mirar cap al progrés futur- no ens permet analitzar de manera profunda i seriosa el passat.
7. Jo penso que moltes persones blanques dels Estats Units intenten excusar-se de la responsabilitat de la reproducció continuada d'estructures i discursos racistes dient ?jo mai vaig tenir esclaus?, o ?jo mai he atacat un americà natiu? o ?jo mai m'he afiliat al Ku Klux Klan".

Aquesta noció simple, neoliberal i individualista de responsabilitat que nega l'impacte de la història és senzillament la raó per la qual tantes conjuntures de la història dels Estats Units han estat definides mitjançant les explosions racials.

8. Quan s'intenta implicar la gent amb aquestes històries, aleshores els subjectes negres i indígenes són representats com els objectes d'una violència infinita i per tant, en un procés dissenyat explícitament per debilitar-los, es veuen deshumanitzats i transformats en humans per als qui has de sentir misericòrdia o pena però cap altra connexió essencial és permesa. I jo podria plantejar la mateixa pregunta aquí a Catalunya, heu començat a tractar els efectes duradors de la colonització? Heu tractat el llegat del feixisme?

9. Tendim a definir el canvi revolucionari com un desmantellament radical i un restabliment de les estructures econòmiques de la societat, però no podem ignorar el terreny de la consciència. Durant els darrers tres anys el moviment *Black Lives Matter* ha servit com a catalitzador per entendre el racisme als Estats Units de moltes maneres diferents. Jo havia pensat que escoltaria informes i notícies convencionals implicades en el racisme, però es veu que racisme era una paraula lletja, una paraula que no s'ha de pronunciar en públic. Quan Barack Obama va ser escollit president dels Estats Units va ser representat com l'arribada de l'era postracial. I evidentment el racisme ha tornat, i ha tornat amb molta força.

10. Ha estat molt il·lusionant veure les noves formacions juvenils. Les revolucions són fetes pels joves, els grans hem d'aprendre a deixar-nos guiar per ells. És un moment magnífic per ser jove, perquè hi ha molts canvis per arribar. Però també és un moment magnífic per ser gran, perquè podem veure els fruits del treball que hem fet.

11. La nostra comprensió del racisme ha de ser més profunda. Que la islamofòbia sigui un dels esdeveniments més espectaculars i dramàtics, significa que les persones negres que vulguin qüestionar el racisme necessàriament han d'implicar-se en actes de solidaritat amb musulmans i amb les persones que erròniament són identificades com a musulmanes.

12. El moviment feminista *mainstream* ha comès alguns errors molt greus. [...] Malauradament, el feminisme blanc i burgès és el més representat. Per això ignora que moltes intel·lectuals acadèmiques negres han transformat la natura mateixa del feminisme, i la marca del feminisme és la interseccionalitat, no només de la interrelació de les nostres identitats sinó també de les lluites per la justícia social.

13. Qualsevol tipus de feminisme que privilegi aquelles que ja tenen privilegis és irrellevant per a les dones negres, les dones treballadores, les dones trans i les dones negres trans. Si es creen estàndards del feminisme per a aquelles que ja estan amunt a la jerarquia econòmica, que estan intentant pujar els darrers esglaons, això com es relaciona amb les dones que estan al fons de tot? L'esperança revolucionària es troba entre aquelles dones que han estat abandonades per la història i que ara estan aixecant-se i fent que les seves exigències siguin escoltades. I jo crec fermament, i els homes haurien d'aplaudir-ho, que aquesta és l'era de les dones.

14. Si plantem cara al racisme, volem molt més que inclusió, perquè amb la inclusió no n'hi ha prou. La diversitat no és suficient. De fet, no volem ser inclosos en una societat racista. Si diem no a l'heteropatriarcat, aleshores no volem ser assimilades amb una societat misògina i heteropatriarcal. Si diem no a la pobresa, no volem ser contingudes en una estructura capitalista que valori els beneficis més que els éssers humans.

La mateixa conversa, en la traducció simultània al català:

V?deo: 237697647